

Ο Πάγκαλος και οι παγκάκιστες παλαβομάρες του

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Ωραίο, φρικτό και απέριττο τοπίον!
Ελαιογραφία μεγάλου διδασκάλου.
Αλλά του λείπει μια σειρά ερειπίων
κι η επίσημος αγχώνη του Παγκάλου

Καρυωτάκης

Δεν μου αρέσει να γράφω εναντίον συγκεκριμένου ανθρώπου, όμως «όταν μου πειράζουν πατρίδα και θρησκείαν, θα μιλήσω» και θα γράψω. Δεν μπορεί ο κάθε φιλόκοπρος να προσβάλλει όσια και ιερά. Τώρα που θέλουν οι προδότες που μας κυβερνούν, να θάψουν την Μακεδονία, όποιος “βάζει πλάτες” οφείλουμε να απαντούμε και να στηλιτεύουμε την ξεφτίλα του.

«Θεόδωρος Πάγκαλος: τι ενδιαφέρον όνομα!», συνήθιζε να λέει ο ποιητής Κωνσταντίνος Καβάφης. Βεβαίως αναφερόταν στον παππού του σημερινού Παγκάλου. Ο Καβάφης, με την διακριτική δηκτικότητά του και την νόστιμα καρυκευμένη ειρωνεία του, μεμφόταν τον βίο και την πολιτεία του πολύπλαγκτου στρατηγού Θεόδωρου Πάγκαλου, ο οποίος, επιβεβαίωσε τον αείχλωρο αρχαίο λόγο «προς γαρ το τελευταίο εκβάν έκαστον των πριν υπαρξάντων κρίνεται». Δηλαδή: ένα συμβάν, το τελευταίο, καθορίζει και την προηγούμενη ζωή σου. Πολλοί άνθρωποι έχασαν την υπόληψη και την

αξιοπρέπειά τους, βυθίστηκαν στην ντροπή, λέρωσαν το καλό όνομά τους, εξαιτίας μιας πράξης. Η πράξη αυτή ήταν και η τελευταία τους, έκτοτε χάθηκαν, λοιδορούμενοι.

Ο στρατηγός Θεόδωρος Πάγκαλος, πριν από το «τελευταίο εκβάν», διακρίθηκε ως αξιωματικός στους Βαλκανικούς Πολέμους, ακραιφνής βενιζελικός, προσχώρησε στο Κίνημα της Θεσσαλονίκης. Μετά τις καταστρεπτικές εκλογές του Νοεμβρίου του 1920 και την επάνοδο του βασιλιά Κωνσταντίνου, αποστρατεύτηκε. Το 1922 έλαβε μέρος στην Επανάσταση των Πλαστήρα, Γονατά και του αντιπλοιάρχου Φωκά, επανελθών στην ενεργό υπηρεσία. Τον Δεκέμβριο του 1922 τοποθετήθηκε αρχιστράτηγος της συγκροτηθείσας τότε Στρατιάς του Έβρου.

Εκεί με υπεράνθρωπες προσπάθειες κατόρθωσε να συγκροτήσει, εν μέσω ερειπίων και καταστροφής, αξιόμαχο στράτευμα. Τούτο συνετέλεσε τα μέγιστα στην σύναψη της συνθήκης της Λωζάννης. Λειτουργήσε, η στρατιά του Έβρου, ως ανάχωμα στις ορέξεις του αιμοσταγούς Κεμάλ. Μέχρι το 1925, ο Θεόδωρος Πάγκαλος αναλαμβάνει, την ταραγμένη εκείνη περίοδο, διάφορα υπουργεία.

Στις 4 Ιανουαρίου του 1926, πρωθυπουργός ων, κήρυξε την δικτατορία, ενώ στις 5 Απριλίου του 1926 εξελέγη και πρόεδρος της Δημοκρατίας, διατηρώντας ταυτόχρονα και την πρωθυπουργία. Έμεινε στην εξουσία ως τις 22 Αυγούστου του 1926, τον ανέτρεψε ο Κονδύλης, ενώ ο ίδιος παραθέριζε στις Σπέτσες. Ο Πάγκαλος συνελήφθη, προφυλακίστηκε στο φρούριο Ιτζεδίν της Κρήτης, μέχρι τον Ιούλιο του 1928. (Τον αποφυλάκισε ο Βενιζέλος). Από τότε ως το 1952 που πέθανε στην Κηφισιά, δεν ασχολήθηκε με τα κοινά, ξεχάστηκε η όποια προσφορά του, πριν από την δικτατορία του. (Τα πριν υπάρξαντα).

Τους λίγους μήνες όμως που... δικτατόρευσε, πρόλαβε να πράξει και αρκετά σπουδαιογελοία. Εκτός του γνωστού «ελληνοβουλγαρικού επεισοδίου», το οποίο, αν και κόστισε, έδωσε λαμπρό μάθημα στους Κομιτατζήδες Βούλγαρους, κάποια μέτρα που έλαβε για να «αναμορφώσει» και να σώσει από τον «ηθικό κατήφορο» την κοινωνία (γνώρισμα όλων των... εθνοσωτήρων) προκάλεσαν την θυμηδία του λαού, διασκεδάζοντάς τον, τρόπον τινά, κατά τα δύστυχα εκείνα χρόνια.

«Η δικτατορία του Πάγκαλου» γράφει ο Αλέξανδρος Σβώλος, λίγα χρόνια μετά την ανατροπή της, «εγελοιοποίησεν εαυτήν διά των ανεργμάτων και αλλοπρόσαλλων της πράξεων, αλλά εξημίωσεν όσον ηδύνατο την χώραν, διότι, όπως συνήθως συμβαίνει εις τας δικτατορίας διέφθιρε τα πολιτικά ήθη».

(Αλλοπρόσαλλος, ανεργμάντιστος, σπασμωδικός, «η περιφρόνησή του προς τις συμβουλές των διπλωματών και οι σπασμωδικές προσωπικές του παρεμβάσεις αποτέλεσαν εγγύηση αποτυχίας» σημειώνεται στην Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, της εκδοτικής Αθηνών, στον ΙΕ' τόμο, σελίδα 294, και εξηγεί κάποια «χαρίσματα» με τα οποία είναι προικισμένος και ο... προκομμένος εγγονός).

Στην ιστορία όμως έμεινε το διαβόητο μέτρο του για τις φούστες των γυναικών. Διαβάζουμε: «Κατόπιν διαταγής του Προέδρου της Κυβερνήσεως, καταρτίζεται και υποβάλλεται εις το υπουργείον Εσωτερικών, προς έγκρισιν, αστυνομική διάταξις δι' ης απαγορεύονται αι κονταί φούσται των γυναικών. Το κατώτατον άκρον της φούστας δέον να απέχη από του εδάφους 30 εκατοστά του μέτρου. Εις τον περιορισμόν τούτον υπάγονται άπασαι αι γυναίκες από του 12ου έτους και άνω. Αι παραβάτισσες θα παραπέμπωνται εις το επ' αυτοφώρω πταισματοδικείον, συνυπεύθυνοι θα είναι και οι γονείς αυτών. Η εφαρμογή θα αρχίση από 15 Δεκεμβρίου». Και κυκλοφορούσαν, οι καημένοι αστυνομικοί, με μεζούρες στο χέρι και μετρούσαν τις φούστες των αποσβολωμένων γυναικών, σε μια εποχή που μακαρίζεται βεβαίως σε σύγκριση με την τωρινή.

Αυτά για τον παππού. Ο πληθωρικός εγγονός του τώρα, τον οποίο φορτωθήκαμε τριάντα χρόνια τώρα και υπομένουμε, προς το παρόν, αγογγύστως τις ανοησίες του. Τριάντα τόσα χρόνια υπήρχαν

κομματικά υποζύγια, που τον ψήφισαν, για να μπορεί να εξευτελίζει τον λαό μας, δημοκρατικώς.

Τριάντα χρόνια τώρα ο ίδιος και αρκετά άλλα μηδενικά και... κουλούρια (το μηδέν το λέμε, στην σχολική γλώσσα, και κουλούρι), λεηλατούν την ψυχή μας και διαγουμίζουν τον ιδρώτα του λαού μας.

Ξεθυμασμένο απολειφάδι του παρελθόντος, οψίγαμος καλοπερασάκιας, εμπαθής πια...εσχατόγηρος, (=ο εν εσχάτη γεροντική ηλικία ων), εμπαίζει και περιφρονεί, την φρικιαστική τούτη «εθνική» στιγμή, τον λαό, αποκαλύπτοντας τον αληθινό χαρακτήρα του.

Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς από τις παφλάζουσες πομφόλυγές του, που κατά καιρούς εκτοξεύει, βάλλοντας επί δικαίων και αδίκων. Το «οι εκπαιδευτικοί πηγαίνουν άπλυτοι και αξύριστοι στο σχολείο». Το «όλοι μαζί τα φάγαμε». «Τους κοπρίτες», που ο ίδιος και οι ομόφρονές του παράσιτοι, διόρισαν στο Δημόσιο, το «ένα μάτσο αδαών χωριατών» όπως ονόμασε, ο βλάσφημος, τους αγωνιστές του '21. Ασύδοτος, αχαλίνωτος, οηματίας και ανιάτως μεγαλαυχής, εικονίζει την Ελλάδα που μας αηδιάζει, την ανυπόληπτη και κουτοπόνηρη πασοκική τραγωδία του Ελληνισμού.

Γνωρίζουμε, πως 30 τόσα χρόνια, έπαιρνε υψηλά αξιώματα για να σφραγίζει το στόμα του, να μην αμολάει την χολερική κριτική του για το «άγιο» κόμμα του, το κόμμα της φαυλοκρατίας, που μετακόμισε,η πλέον καιροσκοπική και ημιμαθής συνιστώσα του, στον παρδαλό ΣΥΡΙΖΑ. Τώρα χαρίζει τον Μέγα Αλέξανδρο στους Αλβανούς-τι άλλο θα ακούσουμε Θεέ μου-και λιοιδορεί τους Έλληνες που αντιστέκονται, μέσω των συλλαλητηρίων, στην προδοσία του ονόματος της Μακεδονίας.

Έγραφε ο Ροϊδης, ο οξυδερκής ανατόμος της φαυλοκρατίας του καιρού του: «Ουδεμία κυβέρνηση δύναται να υπάρξει εν Ελλάδι χωρίς να αγοράση την αναγκαίαν προς ύπαρξιν αυτής πλειοψηφίαν... δι' ολοκλήρου του προϋπολογισμού και διά δανείων ακόμη. Εκ της ανέκαθεν καθιερωθείσης τοιαύτης διαθέσεως του ελληνικού προϋπολογισμού αδύνατον είναι να υπεξαίρεθεί το παραμικρόν προς οιονδήποτε κοινωφελή σκοπόν.

Διότι πάσαν τοιαύτην απόπειραν ήθελεν ακολουθήσει την επομένην απώλεια της πλειοψηφίας ή επανάστασης των δικαιουμένων να τρέφονται δημόσια δαπάνη, ων η αγέλη αποτελεί την μόνην αξιόμαχον δύναμιν εν Ελλάδι». («Άπαντα», εκδ. «σύλλογος προς διάδοση Ωφ. Βιβλίων», τ.Β', σελ. 73).

Όσο τις τύχες αυτού του τόπου, της πατρίδας μας, τις καθορίζουν «αξιόμαχες αγέλες», ολιγοφρενείς ζητωκραυγαστές της κλεπτοκρατίας, θα αναθρώσκουν και θα ξεβράζονται Πάγκαλοι και Γιωργάκηδες και λοιποί –άκηδες, «οι ανθρωποκάμπιες», όπως λέει Κόντογλου, «που μαράζωσαν το ολόδροσο δέντρο της φυλής μας».

Τουλάχιστον ο παππούς Πάγκαλος, συναισθανόμενος το λάθος του, αποτραβήχτηκε στη σιωπή. Καυχόταν ως το τέλος της ζωής του διότι, όπως είπε στην απολογία του για την εκτροπή, «εφύλαξε τις Θερμοπύλες του Έβρου» και δεν τον έτυπτε η συνείδησής του για τίποτε.

11.06.2018

Πηγή: www.antibaro.gr/

